

обличали върху палтото си и мушамы, и не сж си завивали главата въ cache-nez!

Жителитѣ отъ столицата на отоманската империя не сж се ползували тогава съ невѣроятната привилегия, която днесъ ги освобождава отъ военна служба.

Тѣхната физическа и нравственна енергия се е поддържала съ всѣкакъвъ видъ спортъ, като, напри- мѣръ, «джеритъ,»*) стрѣлба съ лжкъ, борба пѣшкомъ и отъ конь, особенни надприпусквания съ коне по единично или въ маса, и за това — като хора съ правилно циркулирующа кръвъ, тѣ сж мислили здраво и сж дѣйствували умѣло.

Тази дѣятелность въ столицата, тази сила и енергия, тѣзи минали упражненія у царигражданитѣ, сж били изчезнали безъ да сж били замѣстени съ спортове, които днесъ поддържатъ силата и мъжест- вото у великитѣ европейски нации; ние ги нѣмаме даже помежду младежъта, която дава твърдѣ малко физически здрави, силни офицери, способни да прѣ- минатъ тръсъ или галопъ полъ редъ доста врѣме.

Да се ѣзди тръсъ! Да се ѣзди галопъ! О, Боже! Колко сме далече ние отъ врѣмената на нашитѣ «спашии» и «акжнджии!»**)

Търсомъ! Галопомъ! Да, ако днесъ би се срѣцналъ нѣкой господинъ, ѣздящъ съ бързъ алюръ на конь, то биха му се зачудили, съ пѣрстъ биха го посочили!

Азъ притежавамъ отъ онова врѣме едно писмо отъ единъ твърдѣ голѣмъ и твърдѣ дебелъ, шкембелія, паша, въ което ме съвѣтва да не ѣздя съ бързъ алюръ, защото това щѣло било да произведе твърдѣ лошо впечатление въ висшитѣ кръгове!

*) Кошие, маждракъ.

**) Кавалеристи.